

NAJSTARIJI HRVATSKI NOVCI.

Hrvatski kraljevi iz narodne dinastije nisu sami kovali novca, nego je po njihovoj državi kolao tudi novac i to većinom bizantijski. U starim se listinama taj novac spominje pod imenima *byzantini*, *solidi romanati*, *romanati*, *solidi Romanorum*, *pecunia Graecorum*¹. Tomu se pojavu ne smijemo ni najmanje čuditi i ni najmanje to ne umanjuje dostojanstva hrvatske države. U jednu se ruku može da protumači time, što se je u međunarodnom prometu svagdje najrade primao takav novac, koji je kao n. pr. bizantijski zlatni solidus poradi svoje izvrsne kakvoće bio postao općim prometnim sredstvom, s kojim se nijedan drugi nije mogao da takmi. U drugu opet ruku valja da se istakne, da u X. i XI. vijeku kovanje novca nije bilo tako općenito rašireno, kao što je to bilo kašnje, da se u hrvatskoj državi u ovo doba valjda ni nije kopalo zlata i srebra po rudnicima, pa tako ni nije moglo da bude domaćega materijala, iz kojega bi se kovanjem novca mogao neki znatniji državni dohodak polučiti. Ako i jesu hrvatski narodni vladari bivali u nekom podređenom snošaju bilo spram Bizanta bilo spram papinske stolice, to su ipak u toliko uvijek bili samosvojni, da ne bi od nikuda bili morali da mole dozvolu, da svoj novac kuju, kada bi se za to samo bila osjećala potreba. Nisu tako od nikuda dozvole molili niti bugarski², srpski³ i bosanski⁴ vladari, kada ono započese

¹ Rački, *Documenta historiae chroaticae periodum antiquam illustrantia* na više mjesta.

² U Bugarskoj je prvi kovao novce car Mihajlo II. Asen (1246—1257), a oponašao je mletačke matapane. Novce, što ih Ljubić (*Opis jugoslavenskih novaca*) pripisuje prvomu i drugomu Asenu, po mojem je sudu dao praviti car Ivan Aleksander (1331—1365) a u to doba spadaju i novci, koji se pripisuju Simeonu Velikom i Petru II. Možda su tobožnji Simeonovi novci prvi, što ih je kovao Ivan Sračimir. Zlatni novac Vladimirov nije od bugarskoga nego od ruskoga vladara toga imena. Papa Innocens III. doduše podijeljuje g. 1204. bugarskomu caru Kalojanu pravo da kuje novac, ali se ovaj tom dozvolom nije poslužio. Svakako je uz postojeće prilike bila posvema suvišna, te nije imala nikakove vrijednosti.

³ U Srbiji su prvi počeli da kuju novce kraljevi Stefan Uroš II. Milutin i njegov brat

Stefan Dragutin u mjestu Brskovu. I oni su oponašali mletačke groše matapane, pa je stoga protiv toga prosvjedovalo mletačko veliko vijeće svojim zaključcima od 3. svibnja i 29. listopada 1282. i 29. travnja 1287., ali naravno bez uspjeha. Ti su novci oni srpski groševi sa likovima kralja i sv. Stefana na jednoj, a sjedećega Isusa na drugoj strani, koji imaju napise *Urosius rex* (za Milutina), te *Stefan rex* i *Karulus rex* (za Dragutina). One novce, što ih Ljubić dodijeljuje stricu ovih kraljeva Vladislavu, morati će da si podijele Stefan Dragutin i njegov stariji sin Stefan Vladislav II., a svi novci, što ih daje Milutinovu i Dragutinovu ocu Urošu I., spadaju na Milutina, koji se također zove Urošem.

⁴ U Bosni je prvi počeo da kuje novce Stjepan II. Kotromanović na početku XIV. vijeka, a njemu pripisujem i one novce, koje Ljubić dodijeljuje njegovu ocu Stjepanu I.

izdavati svoj novac, ali učiniše to više od poldrug stoljeća iza izumrća hrvatske narodne dinastije.

Ako još i nisu hrvatski narodni kraljevi svoga novca kovali, to su ga ipak Hrvati prvi među južnoslovenskim plemenima imali. Do nedavna se je mislilo, da je najstariji hrvatski novac onaj, što su ga arpadovski i anžuvinski kraljevi i hercegi, te banovi — većim dijelom u zagrebačkoj kovnici — pravili, a koji je pod imenom banovca (*moneta banalis*)¹ uživao zaslužen ugled i onkraj hrvatskih meda. Neki bi htjeli, da su te banovce kovali već kraljevi Emerik (1196—1204) i Andrija II. (1205—1235), ali listine i nahodaji dokazuju, da banovaca prije druge polovice vladanja Bele IV. u Hrvatskoj i Slavoniji nije bilo u prometu, pa tako pomisao, da bi se ranije bili kovali, nema nikakova temelja. Za Andrije II. i neko vrijeme za Bele IV. vrijedio je u Hrvatskoj kod trgovanja novac iz nekih kovnica u austrijskim alpinskim zemljama, koji se je po ponajglavnijoj kovnici salcburških nadbiskupa u Friesachu u Koruškoj nazivao »*frisatici*«². Uza nj nailazimo u nahodajima u znatnijem broju još i na donekle srodne novce engleskoga kralja Henrika III., te kolonjskih nadbiskupa i drugi porajnskih duhovnih i svjetovnih knezova. S tim frizaškim novcem kraljevski novac iz mađarskih kovnica nije u Hrvatskoj pravo mogao da podnese utakmicu, tako da mu neko vrijeme ni u listinama nema spomena, i da je dapače i u skupnim nahodajima novaca razmjerno veoma slabo zastupan³. Da se mađarski kraljevski novac u to vrijeme u Hrvatskoj nije niti rado primao niti u opće morao primati, dokazuje jedno mjesto u listini kralja Andrije II. od g. 1217, kojom se potvrđuju povlastice zagrebačke crkve⁴, o kojem će niže biti pitanje govora.

Ako hrvatskim banovcima u prvoj polovini XIII. stoljeća još i nema traga, to iz toga još ne slijedi, da u ono doba u Hrvatskoj još nigdje nije bilo domaćega novca. Čini se, da ga je bilo u Dalmaciji, gdje se je već par puta naišlo na veći broj nekih sitnih parica od lošega srebra, koje nemaju napisa, te tako ne kažu same, od koga su. Proučiv veću takovu skupinu, koja se je prije nekoliko godina našla u Žažviću, ustanovio sam po analogiji jedne strane tih novaca sa odgovarajućom stranom na jednoj drugoj vrsti sa napisom, da su kovani u gradu Spljetu i da valjda spadaju u XIII. stoljeće. Samostalno je do istoga rezultata došao i uvaženi stručnjak za sredovječnu numizmatiku prof. Luschin u

¹ Sr. o tom predmetu izvrsnu Truhelkinu radnju »*Slavonski banovci. Prilog hrvatskoj numizmatici*« u Bosanskom Glasniku IX 1897 str. 1—160.

² Prvi put se u Hrvatskoj spominju frizaški novci g. 1211. Tkalčić: *Mon. ep. zagr.* I str. 26. Isp. moj članak: »*Našašće frizaških novaca u Ostrovu*« u ovom »*Vjesniku*« n. s. IV str. 108 i sl.

³ U spomenutom ostrovačkom nahodaju samo je jedna sedmina svih novaca od ugarskih kraljeva Andrije II. i Bele IV., a i od tih je ono par Andrijinih po obličju sasna srodno frizaškim novcima, dok su svi Belini novci brakteati, koji su tako lagani, da su jedino mogli da rabe kao sasna sitan novac u malom prometu. To je i jedini razlog, zašto ih u tom srijemskom nahodaju ima.

⁴ Tkalčić *Mon. ep. Zagr.* I str. 45.

Gradcu, kojemu je uprava kninskoga muzeja taj nahodaj poslala, da ga prouči i objelodani.¹

Kod ovih spljetskih novaca ima više pitanja, o kojima se može koješta nagađati, a da se ipak ne mogu činjenice stalno utvrditi. Glavna takova pitanja jesu: kada su se te parice kovati počele i otkuda gradu Spljetu pravo, da ih kuje? Nema sumnje, da su spljetske parice sa napisima Spalatinus i Spalatio, koje su se kovale koncem XIII. i početkom XIV. vijeka, bile autonoman gradski novac, ali kako je sa onom vrstom bez napisa? Na njima je samo jedno jedino slovo E baš na sredini novčane pločice, a oko njega ima dva veća i više manjih poteza, jedna karičica, jedan ili dva krstića i znak V ili Λ. Po ovom tipu sjeća taj novac doduše na mađarske arpadovske novce XII. stoljeća, ali dosele nadeni primjerci po svojoj fabrici svakako će biti znatno mlađi od toga vremena. Meni se čini, da bi mogli spadati u drugu polovinu XIII. vijeka.

Ako bi se smjelo već spomenuto slovo E dovesti u svezu sa imenom kojega vladara, to bi se moglo pomišljati ili na bizantijskoga cara Emanuela Velikoga, koji je g. 1166 i 1167 - 1180 bio gospodarom Spljeta i cijele Dalmacije, a koji je baš Splječanima mnogo dobra činio², ili na ugarskoga kralja Emerika (1196—1204). Luschin se odlučuje za potonjega, pa je dapače iz onih raznolikih poteza u svezi sa slovom E načinio dvije rekonstrukcije napisa, kakov bi se mogao bio nalaziti na izvornim novcima iz Emerikova vremena³. Kada bi ova lijepa hipoteza bila ispravna, to bi ovi izvorni novci naravno bili kraljevski novci⁴, kovani u spljetskoj kovnici, a oni što su se kasnije po tom uzorku kovali — a kojih se mnogo sačuvalo — bili bi samo sve to gorje imitacije istih, te se valjda više ne bi mogli smatrati kraljevskim novcem, nego autonomnim gradskim, koji bi iz onoga bio nastao. Luschinova misao ima taj nedostatak, što se dosele nije našao niti jedan novac, koji bi makar i samo približno odgovarao kojoj od njegovih rekonstrukcija, a dok se takova što ne nađe, ne smijemo reći, da se je u Spljetu već za Emerika, dakle na koncu XII. vijeka novac kovao. Uprav tako se za sada ne smije reći, da je spljetska kovnica počela raditi već

¹ Dr. Arnold Luschin von Ebengreuth: Der Fund von Žažvič u Wiener numismatische Zeitschrift XXXIII (1901) str. 165—188. Prijevod toga članka štampan je i u Starohrvatskoj Prosvjeti VII str. 1—16.

² Thomas archidiaconus: Historia salonitana ed. Rački str. 73 Ipse (Emanuel) autem erat benignissimus circa omnes sibi subiectos, non tributorum exactor, sed diuitiarum suarum liberalissimus distributor. Omnes ad se uenientes honorabat, omnibus impensas ex fisco regio exhibebat. Recepta etiam computatione capitum ciuitatis spalatiensis, mittebat stipendia omnibus, infantibus etiam in cuna ia-

centibus singulos aureos dari faciebat...

³ Napis bi imao glasiti He in ric(u)s ili He in r(icus) rex. Na jednom mađarskom novcu glasi kraljevo ime Hen ricus, a u listinama se on obično zove Henricus i Hemicus, rijeđe Enricus ili Almericus.

⁴ Kada se nisu u Zagrebu kovali i primali mađarski kraljevski novci, po svoj se prilici nisu ni u Spljetu ni u ostaloj Dalmaciji. Arpadovskih se novaca iz vremena prije Bele IV. u hrvatskim zemljama nađe samo uz Dunav i Dravu, dakle na medi, a jako dvojim, da li ih se u opće kada u Dalmaciji i našlo, osim možda slučajno koji pojedini komad iz kasnijega vremena.

za vladanja bizantijskoga cara Emanuela Velikoga Komnena, kako sam ja jedan čas bio pomišljao, jer i protiv toga koješta govori, a ponajviše, što za sada nam poznati spljetski novci ne mogu biti stariji od druge polovine XIII. vijeka.

Pokušaj, da se u Dalmaciji nade domaći novac, koji bi bio stariji od hrvatskih banovaca, mora se dakle smatrati neuspjelim, a takovo poduzimanje ostati će valjda bezuspješnim i nadalje, ako se naime dokaže, da je istina, da su i u Dalmaciji u prvoj polovini XIII. vijeka bili frisaticí općenito prometno sredstvo. Ja sam već prije upozorio na jedan nahodaj takovih novaca u Rogoznici¹, a valjalo bi pripaziti, da li se frizaških novaca u Dalmaciji ne nade još i češće. U jesnom slučaju ne može o tome biti govora, da bi spljetske parice mogle bile prije sredine XIII. vijeka nastati. Tada bi one bile od prilike suvremene slavonskim banovcima.

A nema li makar i drugačijih hrvatskih novaca, koji bi bili stariji od banovaca? Ja mislim, da sam ih našao, a pri tome mi je pomoglo gore već spomenuto mjesto u listini kralja Andrije II. od g. 1217², koje se je dosele krivo shvatilo. To mjesto glasi ovako:

Istud specialius adiiciendo statuimus, quod licet nunquam moneta regalis in regno banatus siue ducatus facta fuerit ab aliquo rege, tamen a successoribus nostris si fieri contingeret, quod non credimus, populus ecclesie, tam episcopi quam capituli, mercimonia sua vendendo vel emendo dare non compellatur pro eadem, nec etiam monetarii ad aliquod forum episcopi, causa exercende monete, accedere aliquo modo presumant, et si inventi fuerint, per quadraginta dies capti ab officialibus episcopi in carcere detineantur, omnes res suas quas tunc erga se habent amittentes.

Kralj Andrija II. u toj listini veli, da u Hrvatskoj, koja se nalazi pod vlašću bana ili hercega, nikada nijedan kralj nije pravio kraljevski dakle mađarski novac. Ako bi ga pako koji od njegovih nasljednika (kraljeva) ipak htio u Hrvatskoj da pravi, što kralj Andrija ne vjeruje (dakle i sâm ne namjerava učiniti), to se podanici zagrebačkoga biskupa i kaptola ne će smjeti siliti, da kod prodavanja ili kupovanja za svoju robu taj kraljevski novac primaju ili daju. Da se kraljevski novac ipak kakogod u promet ne uvuče, to se dapače ni to ne dozvoljava, da bi kovničari mađarskoga kraljevskoga novca dolazili na biskupovo tržište u tu svrhu, da taj novac u promet stavljaju. Ako bi se usprkos ovoj zabrani ipak u tom poslu zatekli, to ih imaju biskupovi službenici uhititi i kroz 40 dana u zatvoru pritvorene držati; stvari, koje bi tada kod sebe imali, imaju izgubiti.

Po ovim je podacima Andrijine listine dakle očito: i. da arpadovski kraljevi prije njega u Hrvatskoj nikada nisu novce kovali i da su postojale takove

¹ Vjesnik n. s. IV str. III.

Tkalčić: Mon. ep. Zagr. I str. 45. —

Kercselich: Historiarum cathedr. eccl. Zagr. str. 327 i drugdje.

prilike, da predbježno ni nisu na to pomišljali; 2. da je mađarski kraljevski novac u Hrvatskoj barem na početku XIII. vijeka izrično bio iz prometa isključen. Dok bi se kao povod za ovaku zabranu moglo pomišljati na vrijednosne razloge, što su naime frizaški novci, koji su u Hrvatskoj kolali, bili bolji i vrijedniji od mađarskih kraljevskih, to je za onu prvu činjenicu sigurno bilo sasvim drugih razloga, koji nam doduše nisu posvema jasni, ali kojima bi se možda mogli domišljati. Nepobitno stoji, da mađarski kraljevi u XII. i na početku XIII. vijeka u Hrvatskoj ne vrše regalnoga prava kovanja novca. Jedan od njih (Andrija II.) dapače se tako izrazuje, da se opravdano može dvojiti, da li Arpadovci u opće imaju pravo, da u Hrvatskoj mađarski kraljevski novac kuju¹. I nehotice se namiče pomisao, da to mora biti u nekoj svezi sa osobitim državopravnim položajem Hrvatske spram ugarske kraljevine i arpadovske dinastije, koji je bio mjerodavan počam od vremena ugovora sa Kolomanom. Hrvatska nije osvojena mađarska provincija, nego je savezna država sa zajedničkom kraljevskom dinastijom, a kao takova je naravno pridržala svoje državno pravo. Predstavnici njezine državne vlasti (arpadovski kraljevi i hercegi, a posredno i banovi) mogu da vrše sva vladarska prava, koja ih idu, a među njima i kovanje novca. Jedino je bilo potrebno, da taj novac po sadržini i obliku bude posvema sličan onome, što je u to doba u zemlji općenito u prometu bio. U protivnom ga slučajno naime ne bi primali, osim prolazno pod silu, a samo u ograničenom području, dokle bi ta sila sezala.

Sa vršenjem prava kovanja novca bio je skopčan prilično znatan do-

Sl. 73. Novci hrvatskoga hercega Andrije (1197—1204).

hodak, pa ga se već stoga uz inače povoljne prilike sigurno nitko nije drage volje odricao. Kako se čini, bio je prvi hrvatski dostojanstvenik, koji je ovo pravo hrvatske krune vršio i svoj novac kovao, sâm hrvatski herceg Andrija II. (1197—1204) iz arpadovske dina-

stije, koji g. 1217. zagrebačkoj crkvi daje one povlastice. Ono, što se tamo navodi, odnosi se samo na mađarski kraljevski novac, a nigdje se ne kaže, da hrvatski hercegi ili banovi nisu do toga vremena svoga novca kovali ili da ga ne smiju kovati. Što više, sačuvali su se primjerci od dvije veoma rijetke vrste novaca Andrijinih, koji su izvan svake sumnje hrvatski herceški novci, samo se dosele kao takovi nisu bili prepoznali. To su najstariji novci, što su se —

¹ Banovci, koji su prvi kraljevski novac, koji se u Hrvatskoj kovao, nisu mađarski nego hrvatski kraljevski novac, pa se prema

tomu i zovu *moneta regis pro Sclavonia*.

u koliko je to meni poznato — u srednjem vijeku u Hrvatskoj napravili, a ja ih evo ovdje opisujem:

1. † $\overline{\text{N}} \cdot \overline{\text{D}} \cdot \overline{\text{R}} \cdot \overline{\text{E}} \cdot \overline{\text{A}} \cdot \overline{\text{S}} \cdot \overline{\text{D}}$. Jajolik štit sa ugarskim prugama u okviru, načinjenu od četiri luka i četiri mala poteza; u uglovima okvira četiri krugljice. Naokolo linearni kolobar.

Tragovi nekoga napisa. U linearnom kolobaru napred okrenuta okrunjena glava hercegova; na gornjem rubu kolobara dvije kule sa kruništima i jedna sa kupulom.

$\overline{\text{R}}$; 17–16 mm; tri primjerka iz zbirke kneza Montenuovo, sada u narodnom muzeju u Zagrebu, imaju težinu od 0·85, 0·77 (sl. 73, 3) i 0·50 gr.

Réthy Corp. num. t. II br. 203 = Rupp Numi Hung. I tab. V br. 141 i 142 = Weszerle Tabulae num. hung. t. XV 7.

2. † $\overline{\text{N}} \overline{\text{D}} \overline{\text{R}} \overline{\text{E}} \overline{\text{A}} \overline{\text{S}} \cdot \overline{\text{D}} \cdot \overline{\text{C}} \cdot \overline{\text{R}}$. Velik gore okrenut polumjesec a povrh njega šesterotraka zvijezda. Naokolo piknjast kolobar.

Crkveni zabat sa dva postrana tornja iza četvorim svodovima i sa dvije kruglje urešena ogradna zida; povrh zabata tri krugljice i šesterotraka zvijezda. Naokolo piknjast kolobar.

$\overline{\text{R}}$; 17 16 mm. U mađarskom narodnom muzeju dva primjerka (sl. 73, 1 i 2).

Réthy n. d. t. II, 197.

Napis na prvoj vrsti ovih novaca jedino se može čitati Andreas d(ux), a onaj na drugoj Andreas d(ux) Cr(oatiae). Dosele se je na drugoj vrsti mjesto d(ux) Cr(oatiae) čitalo Dal(matiae) r(ex)¹, ali ja mislim, da je to čitanje neispravno, i da je na nj naveo lošije sačuvan primjerak novca, gdje se je slabo izražena velika tačka iza slova D uzela za slovo A, a nepotpuno sačuvano slovo C za L. Kada je Andrija II. bio kralj Dalmacije, bio je i kralj ugarski, pa bi sigurno na prvo mjesto bio metnuo ovaj potonji, a naslov kralja Dalmacije tekao na drugo. Tumačenje, da se je ovaj novac kovao na uspomenu reinkorporacije Dalmacije, neće biti ispravan, a mora sasama otpasti, kada imamo jedan primjerak toga novca, na kojem je jasno ispisano D·CR.

Da ne ostavim neuvažena i nepobijena još neka eventualna čitanja, spomenuti ću, da bi se kod novca pod br. 2 moglo doći i na nadopunjivanja d(ei) gr(atia) ili d(ēi) g(ratia) r(ex), ali bi to bezuvjetno bilo neispravno. Protiv prvoga nadopunjenja govori, što takov naslov kao nepotpun, koji se na drugoj strani novca ne nastavlja, ne bi imao smisla. Protiv drugoga vojuje, što između slova C i R nema rastavne tačke, koja se u ostalom dijelu naslova, gdje god je potrebna, ne ispušta. Na oba primjerka novca br. 2, što ih poznajem², povučen je doduše doljnji kraj slova C podosta gore, ali na mene čini utisak, kao da je to svakako C a ne G. Uza to potkrijepljuje moje shvaćanje i lik polumjeseca sa zvijezdom, koji je na sredovječnim hrvatskim grbovima u tolikoj mjeri karakteristična osebina, da nije neopravdano pitanje, nije li taj tobožnji

¹ Sr. Rupp VII, 170 = Weszerle t. XV, 5.

² Sadrene otiske mi je na moju molbu dao načiniti g. Dr. L. Réthy, kustos numizmatičke

zbirke narodnoga muzeja u Budimpešti, za što mu se lijepo zahvaljujem.

ilirski grb najstariji grb hrvatske kraljevine. Evo nam ga, gdje pri koncu XII. vijeka zaprema cijelo lice na novcu jednoga hrvatskoga hercega, pa kako da se onda drugačije shvati, nego kao grb hrvatski!

Novac pod br. 2 ima na jednoj strani crkveni zabat sa dva postrana tornja, dakle tip najobičnijih frizaških novaca, a reminiscencija na druge neke frizaške novce pokazuje i novac pod br. 1 sa svoje tri kule, ako i je njegov tip inače u pojedinostima izvoran. Jedna i druga vrsta po svom vanjskom obličju i kakvoći spadaju među frisatike.

Veoma je vjerojatno, da i među ostalim Andrijinim novcima, načinjenim po uzorku frizaških, ima još koja vrsta, što ju je on kao hrvatski herceg kovao, ali se to neda sigurno ustanoviti, jer na njima nema napisa sa herceškim naslovom, kao što je na one dvije vrste. Na vrstu br. 1 veoma sjeća jedan novac sa napisom *Andreas* bez oznake dostojanstva, kod Réthyja pod br. 172 (= Rupp br. 145 i Weszerle t. XV, 6), a srodni su i oni kod Réthyja pod br. 199—202, 206 i 207, ali nemaju nikakova napisa. Na polumjesec i zvijezdu, koji su valjda likovi najstarijega hrvatskoga grba, nailazimo na Andrijinim novcima br. 186—188, 190, 201 i 202 na Réthyjevim tablama, ali ni tu nigdje nema napisa, koji bi nam mogli pružiti sigurnijih podataka.

Na slici 73 naslikan je pod br. 4 jedan Andrijin novac iz hrvatskoga narodnoga muzeja, koji oponaša tipove onih porajnskih novaca, koji su po hrvatskim krajevima uporedo sa frizaškima kolali. Ne može se sigurno reći, da li je to hrvatski herceški novac, ali mi se čini veoma vjerojatnim. Na primjerku, što ga je Réthy t. II, 198 (= Rupp 146 = Weszerle XV, 4) priopćio, ostao je napis $\dagger \overline{\text{AR}}\overline{\text{DREA}} \omega / /$ nepotpun, ali, sudeći po priopćenim slikama, nema tu mjesta za tri slova, kako Réthy nadopunjuje (REX), nego samo za jedno ili najviše dva. Na zagrebačkom primjerku iz Montenuovove zbirke ima izopačen napis $\dagger \overline{\text{AMRDA}}\overline{\text{IVS}} \blacktriangle \text{DE}$. Jasno je, da se ime ima ispraviti u *Andreas*, ali je dvojbeno, što je ono *DE* na koncu napisa, u kojem je svakako barem jedna pogriješka. Ako se tu čita *rex*, to se mora prvo slovo mijenjati, a treće bi u opće manjkalo. Meni se čini, da bi valjalo čitati *d(ux)* [*C(roatie)*]. Kada je rezbar mogao počiniti onoliko pogriješaka u legendi imena, to mu ne podmićemo previše, ako uzmemo, da je zamijenio *E* za *C*. Srodnost napisa sa onim na vrsti br. 2 takovo predmnijevanje barem dopušta, a ne govori protiv toga ni činjenica, da su prauzorci obijuh novaca suvremeni i bili u Hrvatskoj u prometu. Evo opisa toga novca:

3. $\dagger \overline{\text{AMRDA}}\overline{\text{IVS}} \blacktriangle \text{DE}$. Napred okrenuto okrunjeno hercegovo po-prsje, a do njega grede prijestolova naslona. Piknjasti kolobar.

Bez napisa. Crkva sa dva postrana tornja i trećim na sredini krova; pred crkvom zid sa galerijom; u polju gore dvije karičice, a dolje plitak luk. Naokolo piknjast kolobar.

AR ; promjer 15—16 mm; tež. 0.80 gr. Hrvatski narodni muzej. (sl. 73, 4).

Arpadovca Andriju II. prikazuju nam povjesni spomenici kao prilično neovisna vladara u Hrvatskoj¹, koji je u potpunom opsegu vršio vladarska prava,

¹ O Andrijinom vladanju u Hrvatskoj opširno raspravlja V. Klaić u članku O hercegu

Andriji (1197—1204) u Radu jugosl. akad. CXXXVI str. 200—222.

a evo to potvrđuju za jedno takovo pravo i njegovi hrvatski herceški novci. Od svoga oca ugarsko-hrvatskoga kralja Bele III. (1173—1196) bio je on doduše samo baštinió prostrane posjede, više gradova i veliku svotu novca uz obvezu, da póde na križarsku vojnu. Ali biti će, da Andrija s time nije bio zadovoljan, nego da se je nekim promjenama, što ih je njegov otac bio proveo, osjećao u svojim pravima povrijeđenim. Stoga se on već g. 1197. oružjem podiže protiv svoga starijega brata kralja Emerika. U borbi, koja se vodila u hrvatskim krajevima, Andrija je valjda bio sretne ruke, pa je uslijed toga došlo među braćom do mira. To se je svakako moralo dogoditi prije sredine veljače 1198, kada se Andrija prvi put spominje kao herceg (dux) Dalmacije i Hrvatske. On je dakle postigao kraj svoga starijega brata kralja prilično neovisnu udjelnu kneževinu, kako su ih u arpadovskoj državi i prije više puta mlada vladareva braća imala, a uz to je valjda bio imenovan i za prijestolonasljednika za slučaj, da mu brat umre. U skoro je Andrija stekao još i naslov humskoga hercega, a iznimice se zove još i dux Rame i dux Jader e. Pod njegovu je vlast spadala sva zemlja od Drave do Neretve, ali se on ipak u svom službenom naslovu ne nazivlje vladarom Slavonije, jer se zemlja između Drave i gore Gvozda u to vrijeme još nije tako zvala. Tim su ju imenom kao slavensku zemlju okrstili tudinci, dok domaći izvori prije XIII. vijeka ne poznaju posebne kraljevine Slavonije »Slavonija« je prije XIII. vijeka posvema istovjetna sa »Hrvatskom i Dalmacijom«¹. Tako n. pr. papinska kancelarija Andriju obično zove dux Slavonie (jedanput i dux Croatiae). Kako međutim sigurno znademo, da je on vladao sve do Drave, to je sasna jasno, da se njegov službeni naslov dux Croatiae morao odnositi na Hrvatsku i na kasniju »Slavoniju« na obje strane gore Gvozda, pa da je novac, na kojem on taj naslov ima, kovan u toj zemlji.

Mislim, da ne će biti preveć smjela tvrdnja, da je Andrijina kovnica bila u Zagrebu, gdje je on često boravio i gdje se je sigurno nalazio vladarski dvor. Takovih je dvorova valjda bilo i u Dalmaciji u Zadru i Trogiru, gdje je također više puta bio, a nalazimo ga na prolazu i u drugim nekim manjim mjestima, gdje vrši svoja vladarska prava kao herceg. Uz njega je uvijek više dvorskih dostojanstvenika, a med njima se jedanput navodi i komornik (camerarius ducis), koji je bio na čelu najviše državne financijske oblasti, pod koju je spadala i kovnica novca, za koju evo iz samih novaca znademo, da je u doba hercega Andrije postojala. Prvi komornik hrvatskoga hercega, za kojega doznajemo, bio je camerarius ducis Venceslauus, koji je godine 1198. kao svjedok potpisan na ispravi, kojom Andrija stavlja hvarsku biskupiju pod spljetsku nadbiskupiju, pod kojom je i prije bila². Da su dohodci hrvatskoga hercega morali biti veoma znatni, dokazuje vijest, da su Andrijini predšasnici kralju svake godine plaćali 10.000 maraka srebra.

Kada je počela raditi i koliko dugo je djelovala kovnica hrvatskoga her-

¹ Dr. I. Bojničić: Grbovnica kraljevine »Slavonije« u Vjesniku hrv. arh. dr. N. s. I str. 18.

² Kukuljević, Codex dipl. II str. 199—200: ... camerario ducis Venceslao ...

cega Andrije, nije poznato, ali sudeći po velikoj rijetkoći njegovih novaca nisu njegove emisije bile niti jako mnogobrojne niti preveć obilne. Prilike u njegovoj državi bile su takove, da nije pravo ni vjerojatno, da je njegova kovnica mogla neprekidno raditi, pa je gotovo sigurno, da je barem jedanput bila kroz dulje vrijeme zatvorena, a iza g. 1203. valjda više da nije ni radila. Nije se naime herceg Andrija nauživao mirna vladanja, a bio je tomu u jednu ruku i sâm kriv. Još se je u dva puta morao da lati oružja protiv svoga brata Emerika, kako bi obranio svoje pravo. Drugi je rat planuo g. 1199., kada se je Emerik bio oženio, pa valjda bio promijenio neke ustanove prijašnjega ugovora. Makar da je Andrija ovaj put izvukao kraći kraj i morao pobjeći u Austriju, ipak se je spor po njega uslijed papina posredovanja povoljno svršio (1200). Opet je Andrija određen za upravitelja Ugarske za taj slučaj, da Emerik bude odsutan, opet on u potpunom opsegu vrši vladarska prava u svojoj hercegovini kao i prije, pa pomaže brata svojom vojskom na vojni protiv Srbije (1202).

Po treći se put Andrija pobuni (1203), kada je Emerik radio oko toga, kako bi svome sinu Ladislavu osjegurao ugarsko kraljevsko prijestolje. Ali je sada posve zlo prošao, jer ga je brat pobjedio, zarobio i zatvorio u Knegincu kod Varaždina, gdje je ostao do Emerikove smrti (1204). Kada je već slijedeće godine i Emerikov sin Ladislav umro, zasjeo je hrvatski herceg Andrija bez zapreke na ugarsko prijestolje.

Dr. Josip Brunšmid.